

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 2315217446
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2315217446.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. G., trvalým pobytom v G., zastúpeného JUDr. Stanislavom Rešutíkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Brezne, Nám. M. R. Štefánika 29/36, proti žalovanému K. I., trvalým pobytom v G., o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10C/582/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. júla 2018 sp. zn. 23Co/328/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 25. mája 2017 č.k. 10C/582/2015-61 žalobu žalobcu o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 26C/80/2012, o zaplatenie 2.250,- Eur s príslušenstvom, zamietol (I. výrok). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.2. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa žalobou z 20. júla 2015 domáhal, aby súd rozhodol o povolení obnovy konania vedeného na tamom súde pod sp. zn. 26C/80/2012, o zaplatenie 2.250,- Eur s príslušenstvom (ďalej aj „pôvodné konanie“). V uvedenom konaní mu bola (v procesnom postavení žalovaného) rozsudkom prvoinštančného súdu zo 14. februára 2013 č.k. 26C/80/2012-52, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júna 2013, uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (v tomto spore v procesnom postavení žalovaného) sumu 2.250,- Eur s príslušenstvom (z titulu zodpovednosti za škodu vzniknutú v súvislosti s vadami predávaného motorového vozidla) a náhradu trov konania vo výške 135 Eur. O dôvodoch obnovy konania sa dozvedel až dňa 15. mája 2015, kedy prevzal upovedomenie o začatí exekúcie realizovanej na základe uvedeného rozsudku. Žalobu o obnovu konania odôvodnil tým, že v uvedenom spore konal a rozhodol miestne nepríslušný súd, čím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu a právo na zákonného sudcu, ďalej namietal, že v uvedenom konaní ho zastupoval súdom ustanovený opatrovník, a že došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti.

1.3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žaloba bola podaná za účinnosti pôvodného procesnoprávneho predpisu - Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a vzhľadom na tento procesnoprávny stav posudzoval otázku dôvodnosti a lehoty na podanie tejto žaloby

podľa uvedeného procesnoprávneho predpisu, avšak pri samotnom rozhodovaní už aplikoval v dobe jeho rozhodovania platný a účinný procesnoprávny predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

1.4. V súvislosti s argumentáciou žalobcu zdôvodňujúcou podanie žaloby o obnovu konania, že v pôvodnom konaní rozhodoval miestne nepríslušný súd, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu prvoinštančný súd uviedol, že podľa jeho názoru v pôvodnom konaní rozhodoval miestne príslušný súd, pretože podľa v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 105 ods. 1 O.s.p. súd skúmal miestnu príslušnosť iba podľa § 88 O.s.p. (výlučná miestna príslušnosť - poznámka dovolacieho súdu), okrem prípadu, ak žalobca (pôvodne - navrhovateľ) vystupoval ako žalobca (navrhovateľ) v rôznych veciach opätovne alebo ak miestnu príslušnosť namietal žalovaný (odporca), a v takom prípade skúmal miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87 O.s.p. Súd v pôvodnom konaní sa dôsledne riadil uvedenými ustanoveniami a ako miestne príslušný súd vo veci konal a rozhodol. V dôsledku tejto skutočnosti vec prejednal zákonný sudca, ktorému vec bola pridelená elektronickými prostriedkami v zmysle Rozvrhu práce na rok 2012.

1.5. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobcu, že v pôvodnom konaní ho zastupoval súdom ustanovený opatrovník prvoinštančný súd uviedol, že k tomuto procesnému opatreniu - ustanoveniu opatrovníka podľa v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 29 ods. 2 O.s.p. bolo pristúpené po tom, ako boli vyčerpané všetky dostupné možnosti zistenia aktuálneho faktického pobytu žalobcu (v pôvodnom konaní - žalovaného) a po tom, ako súd nenašiel z jeho blízkeho prostredia osobu, ktorá by súhlasila s funkciou jeho opatrovníka pre uvedené konanie, a preto podľa uvedeného ustanovenia mu ustanovil opatrovníka v osobe zamestnankyne Okresného súdu Dunajská Streda. V reakcii na tvrdenie žalobcu, že v čase podania žaloby v pôvodnom konaní sa nachádzal pracovne v cudzine, prvoinštančný súd uviedol, že toto tvrdenie nie je pravdivé, pretože žaloba v pôvodnom konaní bola podaná 28. marca 2012, a podľa potvrdenia, ktoré predložil žalobca, v zahraničí sa pracovne nachádzal v období od 10. septembra 2012 do 10. októbra 2012.

1.6. Prvoinštančný súd nesúhlasil ani s ďalším argumentom žalobcu, že v pôvodnom konaní došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. V tejto súvislosti uviedol, že „princíp rovnosti zbraní bol zachovaný, pretože v pôvodnom konaní vystupoval žalobca a opatrovník pre konanie, ktorý bol ustanovený žalovanému, ktorého pobyt nebol súdu známy a obidve strany dostali rovnakú možnosť predložiť dôkazy za účelom doplnenia dokazovania. Je právom tej ktorej strany, ako túto možnosť využije. Nie je možné konštatovať, že by súd odoprel túto možnosť ktorejkoľvek strane.“

1.7. Z uvedených dôvodov preto prvoinštančný súd žalobu žalobcu o obnovu konania zamietol.

1.8. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

2.1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. júla 2018 sp. zn. 23Co/328/2017 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok). Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (II. výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal predpoklady pre povolenie obnovy konania. Nad rámec odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu uviedol, že pôvodná procesnoprávna úprava platná v čase pôvodného konania - Občiansky súdny poriadok upravoval doručovanie písomností a vychádzal z predpokladu, že ak sa súdu zásielka vrátila ako adresátovi nedoručená, bolo možné ju za doručenie považovať v súlade s § 46 ods. 2 a § 47 ods. 2 OSP, ak boli splnené predpoklady uvedené v týchto ustanoveniach. Súd tiež mohol vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania podľa § 101 ods. 2 OSP. V pôvodnej veci súd prvej inštancie uskutočnil riadne šetrenie pobytu žalobcu (v pôvodnom konaní - žalovaného) všetkými možnými dostupnými spôsobmi. Napokon ani sám žalobca v návrhu na obnovu konania neuvádza, ako inak mohol prvoinštančný súd postupovať pri šetrení jeho pobytu, ako a u akej osoby sa mohol dozvedieť, kde sa v tom čase zdržiaval, a kde je mu možno doručovať písomnosti, a tiež neuvádza, presne kde sa v čase konania zdržiaval, t.j. neidentifikuje, aké procesné ustanovenie prvoinštančný súd porušil pri zisťovaní jeho adresy pre možné doručovanie písomností. Ak prvoinštančný súd vyčerpal všetky dostupné možnosti a nezistil adresu, na ktorú by mu mohol doručovať písomnosti, postupoval správne, keď mu ustanovil opatrovníka. Išlo o procesný postup uskutočnený podľa zákona a zákon takýto postup umožňoval a predpokladal. Tento stav zavinil (z procesného hľadiska) žalobca (v pôvodnom konaní - žalovaný) tým, že žiadnej osobe (či už svojím

štyrom deťom alebo S., kde mal hlásený pobyt) neoznámil miesto, kde sa zdržiava, a kde mu je možné doručovať písomnosti. Sám sa svojím konaním pripravil o svoje práva brániť sa v pôvodnom konaní. Následne sa odvolací súd vysporiadal i s tým, prečo nebolo možné aplikovať právnu argumentáciu vyplývajúcu z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (2MCdo/7/2008 a 5Cdo/16/2012) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 405/2010) na, ktorú žalobca poukazoval v odvolaní.

2.3. Na rozhodnutie o trovách konania odvolací súd aplikoval ustanovenie § 396 ods. 1 s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal vzhľadom na skutočnosť, že mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne, aby podľa ustanovenia § 449 ods. 3 CSP dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil a povolil obnovu pôvodného konania.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietal, že prvoinštančný ani odvolací súd žiadnym ústavne a zákonne konformným spôsobom neodôvodnili miestnu príslušnosť prvoinštančného súdu (Okresného súdu Galanta) a ustanovenie jeho opatrovníka (v osobe Z.. L. J., zamestnankyne Okresného súdu Dunajská Streda) v pôvodnom konaní, pričom opakovane zdôraznil, že už v návrhu na povolenie obnovy konania poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2008 sp. zn. 2MCdo/7/2008, ktorý bolo podľa jeho názoru potrebné aplikovať i v tomto prípade. Keďže nemal vedomosť o pôvodnom konaní, nemohol uplatniť námietku miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu podľa § 105 ods. 1 O.s.p., na základe ktorej by bola pôvodná vec postúpená Okresnému súdu Brezno (ako miestne príslušnému súdu podľa § 85 ods. 1 O.s.p.) a teda v dôsledku tejto skutočnosti došlo v pôvodnom konaní k prejednaniu veci nezákonným sudcom. Okrem toho namietal, že tým, že súdom ustanovený opatrovník v pôvodnom konaní žiadnym spôsobom nerealizoval a neuplatňoval ochranu jeho práv a oprávnených záujmov, došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

6. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom namietal, že prvoinštančný ani odvolací súd žiadnym ústavne a zákonne konformným spôsobom neodôvodnili miestnu príslušnosť prvoinštančného súdu (Okresného súdu Galanta) a ustanovenie jeho opatrovníka (v osobe Z. L. J., zamestnankyne Okresného súdu Dunajská Streda) v pôvodnom konaní.

10. V súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa de facto nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho

rozhodnutia, prípadne, že v ňom absentuje zohľadnenie relevantných skutkových okolností alebo náležitá právna argumentácia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové okolnosti a právne argumenty, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Jasným a konkrétnym spôsobom reagoval na argumentáciu žalobcu uvedenú v odvolaní, týkajúcu sa jeho námietok o miestnej nepríslušnosti prvoinštančného súdu v pôvodnom konaní a o procesných podmienkach ustanovenia opatrovníka v pôvodnom konaní. Chronologicky uviedol všetky procesné postupy súdu prvej inštancie v pôvodnom konaní, z ktorých vyplýva jediný záver, že pobyt žalobcu (v pôvodnom konaní - žalovaného) v dobe pôvodného konania nebol známy (resp. jeho pobyt bol neznámy) a taktiež konštatoval, že vzhľadom na to, že prvoinštančný súd vyčerpal všetky dostupné možnosti a nezistil adresu, na ktorú by mohol žalobcovi (v pôvodnom konaní - žalovanému) doručovať písomnosti, prvoinštančný súd v pôvodnom v konaní zvolil zákonom umožňovaný a v takejto situácii predpokladaný procesný postup, a to podľa v tej dobe platného účinného ustanovenia § 29 ods. 2 O.s.p. ustanovil žalobcovi (v pôvodnom konaní - žalovanému) opatrovníka. Zároveň konštatoval, že ani samotný žalobca v návrhu na obnovu konania neuvádzal, akým iným procesným spôsobom sa mal prvoinštančný súd v pôvodnom konaní s touto procesnou situáciou vysporiadať. Odvolací súd poukázal i na to, že vychádzajúc zo skutočností, že prvoinštančný súd v pôvodnom konaní (za účelom zistenia jeho pobytu a za účelom ustanovenia opatrovníka z okruhu jemu blízkych osôb) získal mená a adresy jeho štyroch dospelých detí, ktoré však na výzvu súdu nereagovali, a preto nebolo možné ustanoviť opatrovníka z okruhu blízkych osôb, v dôsledku čoho mu bol ustanovený opatrovník v osobe Z.. L. J., zamestnankyne Okresného súdu Dunajská Streda. V tejto súvislosti sa taktiež vysporiadal i s argumentáciou žalobcu, prečo v tomto prípade nebolo možné aplikovať ním uvádzaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2008 sp. zn. 2MCdo/7/2008 (v uvedenom konaní boli iné skutkové okolnosti - pobyt strany sporu, resp. účastníka konania, ktorému bol ustanovený opatrovník nebol neznámy).

12. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Neobstojí preto námietka, že odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

13. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že žalobcom uplatnený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

14. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanému však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadril), a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.